

съвсем в логиката на нещата, предвид представата за златото като метал на отвъдното, (Маразов 1994: 8) то да е депозирано на места със сакрален характер - там, където се осъществява контакт с божествата. Взависимост от специфичните характеристики на всяко място битува и своеобразна динамика на съкровищно присъствие и осмисляне във всяко хронокултурно ниво.

Съкровището е категорична мотивация на сакралните топоси.

Битуването на идеята в местното знание за съкровище може да се приеме като отглас от обредната практика „скриване на съкровище“ от времето на зараждане на царската идеология като самостоятелна система от възгледи, чиято цел е да легитимира позицията на социалната върхушка“. (Маразов 1994:223) Тази идея непрекъснато иновира в следващ конкретен сакрален контекст. Но във всички случаи обвързана с представата за божествения произход на царската власт. От тази представа произтича взаимовръзката между сакралното място и царя, който нерядко е и жрец. А скритото (заровено) съкровище конструира царската територия. (Маразов 1994:222)

Но е видно, че в знанието за съкровище е локализирана и сакралност, съотнесима с конкретиката на определена религия - християнство, ислям. Тоест, във всички случаи е налице плътна връзка между съкровището и божественото. Или казано иначе, съкровището е своеобразен посредник между човешкия свят и божественото и в този аспект е неговият сакрален характер и присъствието му на сакрални места.

Участието на съкровището в сакрализацията на пространството не е в застинало състояние. То е винаги динамично, осмисляно чрез значими ценностни топоси във фолклорното съзнание. Така се поддържа жизнеността на наследеното сакрално място в съответствие с потребностите